

Michiel Haerens

Geboren op 14-09-1890 te Kuurne

Overleden op 15-02-1969 te Kortrijk

Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

J. M. J.

Wil in uwe gebeden indachtig zijn de ziel van

Dokter Michiel Haerens

echtgenoot van Mevrouw Cécile Vandenbroucke

geboren te Kuurne op 14 september 1890
en godvruchtig in de Heer ontslapen te Kortrijk
op 15 februari 1969.

Oorlogsvrijwilliger 1914-1918.

Lid van de Kerkraad.

Ere-Luitenant-Geneesheer van de Vrijwillige
Brandweer.

Ere-Voorzitter Davidsfonds, afdeling Kuurne.

—
"Ik was altijd graag van dienst".

Deze zin uit zijn aantekeningen geeft de diepe kern van zijn leven weer. Zijn onvergetelijke leermeester, Cyriel Verschaeve, opende zijn sterke geest en zijn rijk gemoed voor alles wat schoonheid en waarheid was. Daar ook kreeg hij zijn Vlaams ideaal mee, dat hij - zonder fanatisme - trouw zou blijven; Hij bezat een hoge innerlijke beschaving en een zeer grote wijsheid; Hij woekerde met de vele talenten die hij gekregen had. Zijn leven lang studeerde hij verder: wetenschappelijke vakkennis, de wereldliteratuur, talen. Hij kon bewonderen en genieten als niet één, en toch bleef hij steeds eenvoudig, wars van alle formalisme en uiterlijk vertoon. Hij wist door te dringen tot de essentie van het leven met een zuiver gevoel voor realiteit.

Zijn diep-kristelijk geloof beleefde hij eenvoudig-konsekvent.

De tragiek van de 1ste wereldoorlog leefde hij, als jonge dokter, mee aan het front. Hoe gaarne ging hij er later eens terug!

Daarna begon een 45 jaar lange loopbaan te midden van zijn eigen volk. Duizende nieuwe mensen hielp hij op de wereld komen, evenvelen "meesterde" hij tot het onverbiddelijke einde. Daartussen lag een nimmer opgegeven strijd tegen ziekten en kwalen, waarbij hij evenzeer "de mens" verzorgde als de ziekte zelf. Steeds opbeurend en optimistisch-geruststellend, was hij de vertrouwde huisdokter in vele gezinnen. Het luimig-rake woord en wederwoord lag steeds op zijn lippen. Kontakt met mensen was tot de laatste ogenblikken toe, voor hem een behoefte en vreugde tegelijk. Bij iedere ontmoeting gaf hij zijn medemens iets mee van zijn rijke geest.

In grote dankbaarheid tegenover de Heer, keek hij terug op een schoon en rijk-gevuld leven. Zijn dagelijks kontakt met leven en dood leerde hem de vergankelijkheid van alles inzien. Toen hij al heel vroeg zijn laatste ziekte herkend had, toonde hij zijn ware grootheid: géén klacht kwam ooit over zijn lippen. Zolang hij kon, bleef hij "van dienst" voor anderen, zichzelf vergetend.

Zijn grootste en laatste vreugde was het, zijn beminde echtgenote en al zijn kinderen rond hem te weten.

Vredig en rustig is hij het Eeuwige Licht tegemoet getreden.

—
**Dank aan allen die hem indachtig
zijn geweest, en aan allen die hem
nog zullen gedenken.**

Begr. Ond. J. Dufromont - Kuurne
St.-Michielsdrukkerij, Kuurne.